

СЛАВУТИЧУ НАКАЗАНО ВИЖИТИ

Напередодні другої річниці закриття Чорнобильської АЕС завідувача Центром інформації міськвиконкому звернулася до міського голови Володимира Петровича Удовиченка з рядом запитань

— Закриттям Чорнобильської АЕС Україна продемонструвала свою добру волю перед світовим товариством. Але, як ми знаємо, програмні пункти Меморандуму про взаєморозуміння між урядом України і урядами країн “великої сімки” та Комісією Європейського Співтовариства щодо закриття Чорнобильської АЕС не виконуються.

— Перша і принципова помилка — це підхід до підписання цього Меморандуму. І хоча в ньому записано, що програма побудована на принципах дружніх відносин між Україною і членами “великої сімки”, відповідні уряди країн визнають, що закриття Чорнобильської АЕС матиме певні наслідки для працівників станції та їхніх родин, Європейська Комісія та уряд Сполучених Штатів Америки допоможуть уряду України розробити план дій для пом'якшення соціальних наслідків закриття Чорнобильської АЕС. Але, на превеликий жаль, сьогодні цього немає по великому

рахунку. Не знайдено в Меморандумі питання щодо Фонду зняття з експлуатації ядерного об'єкта, а соціальні проблеми вирішувались тільки Планом дій.

Одні виконували політичне замовлення, до речі, за допомогою щирих патріотів-екологів та всього народу України, який просто залякували (сьогодні не складно зробити певний аналіз і висновки з цього). Другі до кінця не вірили, що це можливо, і будували “карточні будинки”. Для інших же, з примітивним професійним баченням можливих наслідків закриття, було головним підготувати “папір” і довершити процес підготовки зняття з експлуатації ЧАЕС.

Хто сприяв цьому? Хто допомагав перекошено, однобоко інформувати Президента України замість того, щоб, навпаки, надавати допомогу в постановці питань перед країнами G-7? Смію назвати їх: керівники галузі атомної енергетики, керівники ЧАЕС на різних етапах. Їх можна зрозуміти, в їх бажанні головне — потрапити в унісон думок різних політиків

Це дає можливість зробити висновки: ніхто нас не ошукував. Ми самі себе в черговий раз ошукали і не змогли використати закриття для значного підвищення іміджу України, залучення до неї інвестицій, сприятливого відношення до держави з боку світового співтовариства, вступу до ЄС та НАТО. На жаль, все навпаки. І це сумний результат нашої діяльності.

Об'єктивно необхідно підкреслити, що в цей час міська влада найбільш стабільна, професійна і, якщо хочете, патріотична, з наполегливою постійністю і динамічністю робила не тільки все можливе і неможливе для розвитку соціальної інфраструктури міста, а й об'єднувала славучтан, соціально активну її частину, на пошук оптимально можливих моделей розвитку Славутича.

До речі, коли ніхто не приймав навіть можливість закриття станції (навіть після підписання Меморандуму в 1995 році), міська влада продовжувала наполегливо готуватись до цього під знаком необхідності економічної диверсифікації міста та реформування комунальних послуг.

Саме стратегія управління, рівень менеджменту зберіг Славутич від соціального і економічного розвалу після 29.03.2000, коли було підписано В.А.Ющенком Постанову Кабінету Міністрів про дострокове зняття з експлуатації ЧАЕС після 15.12.2000. А вже 17 січня 2001 року керівництво ЧАЕС повідомило профспілки, що всі соціальні програми згортаються, і не буде надаватися навіть допомога на поховання.

Так починалося нове відношення до людей, які все своє життя, здоров'я віддали ЧАЕС і атомній енергетиці.

— Як ви оцінюєте для міста два прожиті роки після закриття ЧАЕС?

— Славутич прийняв великий долі. Звісно, ми не скорилися і продовжуємо робити на високому рівні відповідальності свою справу. Але так тяжко, а ще тяжче, коли нам штучно створюють проблеми. Уявіть: спортсмен біжить велику дистанцію, це 10 км, 20 км.

(Закінчення на стор. 3)

